

သက်ထက်စိုးမိုး
(MLM)

အရာအားလုံးနဲ့ လဲပါတယ်

စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

၁

"ဒိန်း ... ဂျလိန်း ... ဝေါ ... ဝေါ"

မိုးတွေ သည်းထည်နေသော ညတစ်ည။

"အမယ်လေး မယ်မယ်ရေ ... ကယ်ပါဦး ... အား ..."

"မိန်းကလေး ... အားနည်းနည်းလောက် စိုက်ပါနော် ..."

စံအိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရဲ့ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် လူးလာခေါက်ပြန်နေသော
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။

"ဝုန်း ... ဒိန်း"

လျှပ်တွေက ပြိုးခနဲ ပြက်ခနဲ။

မိုးခြိန်းသံတွေက ကမ္ဘာပြိုကျတော့မည့်အတိုင်း။

"အား ... အား ..."

"ညစ်ထား ညစ်ထား မိန်းကလေး ... ဟုတ်ပြီ ... မွေးပြီဟေ့ မွေးပြီ မမကြီး
မွေးပြီ"

"အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ"

ဒေါ်ထိပ်ထားစံ အခန်းဝမှ ကလေးငိုသံလေး ကြားလိုက်ရသည်။

"မမကြီး ကလေးမွေးပြီ"

ကြီးဒေါ်မြ အခန်းဝကို ပျာပျာသလဲ ပြေးလာပြီး ပြောလိုက်သည်က စံအိမ်

ရဲ့အရှင်သခင်မကို အကြောင်းကြား လိုက်ခြင်းပင်။

ဒေါ်ထိပ်ထားစံခေါင်း တစ်ချက်ညိတ်ရင်း ...

"ရွှေသလီ ဘယ်လိုနေသေးလဲ"

"မမလေး အခုမှိန်းနေတယ် မမကြီး"

"အဲဒီကလေးကို အနှီးထုပ်ပြီးတာနဲ့ ငါ့ဆီခေါ်လာခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး"

"ဝုန်း ... ဂျိန်း"

လျှပ်ရောင်တစ်ချက် ပြက်သွားသည်။

မိုးကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး မိုးခြိန်းသံတွေ ဆူညံလျက်။

ကြီးဒေါ်မြ အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာလိုက်သည်။ မမလေးကတော့ ပင်ပန်းလွန်း၍ မှိန်းနေပြီ။

လက်သည်အဒေါ်ကြီးက ကလေးသေးသေးလေးကို အနှီးဖြင့် ထုတ်လိုက်ကာ ...

"အလိုတော် အရမ်း ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ဒေါ်မြရယ်။ ကလေးလေးက ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးနဲ့ ..."

"ပေး ပေး အဲဒီကလေး။ ရော့ ဒီမှာ ရှင့်အတွက်"

စာအိတ်အညိုကို ကြီးဒေါ်မြ ပေးလိုက်သည်က လက်သည်ကြီးကိုပါ။

"ကျုပ်ပြန်ဦးမယ် ဒေါ်မြ"

"ရှင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့မှမပြောနဲ့နော်"

"စိတ်ချပါရှင်ရယ်။ ကျုပ်အခု တောကို ပြန်တော့မှာပါ။ ဒီမြို့ကိုလည်း ယောင်လို့တောင် ခြေဦးမလှည့်ဘူး စိတ်ချ။ ကဲကဲ ကျုပ်ပြန်ပြီ"

ကြီးဒေါ်မြကို နှုတ်ဆက်ပြီး လက်သည်ကြီးလည်း စံအိမ်ကြီးရဲ့ အနောက်
ဘက်ကနေ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

လက်သည်ကြီး ပြန်သွားသည်နှင့် ဒေါ်မြ ကလေးလေးကိုပွေ့ကာ မမကြီး
အခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"မမကြီး"

"ဝင်လာခဲ့"

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လာသောဒေါ်မြ။

ကျွန်းကုလားထိုင်ကြီးတွင် ထိုင်နေသော မမကြီးဆီ လျှောက်လာလိုက်
သည်။

မမကြီး အရှေ့အရောက် ကလေးလေးကို ကြမ်းပြင်တွင် ချလိုက်သည်။

မမကြီးရဲ့ ခြေဖမိုးကို ဒေါ်မြ ဦးခိုက်လိုက်သည်။ သူတို့က မျိုးရိုးမြင့်တဲ့ လူ
တွေပဲလေ။

"သူ့အဖေ လင်းထင် အောက်ထပ်မှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီကလေးကို
ပေးလိုက်။ ပြီးတော့ ... ရွှေသလီက ကလေးမွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားပြီလို့
ပြောလိုက်"

"မမကြီး"

"ကျွန်မ စကားကို နှစ်ခါမပြောဘူး။ ဒီကလေးကို ကျွန်မတို့မျိုးရိုး ခံယူပေး
ရမတဲ့လား။ အမျိုးယုတ် အမျိုးညံ့ကမွေးတဲ့ ဒီကလေးကို ကျွန်မ မချစ်ဘူး။
သူ့အဖေဆီ သွားပေးလိုက်။ ပြီးရင် ဒီကိုဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့လို့ ပြော
လိုက်။

ဂုဏ်ရှိန်ထည် စံအိမ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်မိစေနဲ့"

"မမကြီး"

ဒေါ်ထိပ်ထားစံကတော့ ပြောပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

"မကောင်းတဲ့ အနံ့အသက်တွေ ဒီမိုး ဒီလေနဲ့အတူ ပါသွားပါစေ"

ဒေါ်မြ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ခင်းနှီးထဲက ကလေးငယ်လေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

သနားစရာ ကလေးရယ်။

မင်းအမေရဲ့ နို့ရည်ချိုလေးကိုတောင် မသောက်လိုက်ရပါလား ကလေးရယ်။

ဒေါ်ကြီးသနားလှပါဘိ ကလေးလေးရယ်။

ခင်းနှီးထဲက ကလေးငယ်လေးကတော့ ဘာမှမသိအပြစ်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေလျက်။

ကြီးဒေါ်မြ အိမ်အောက်ဆင်းလာတော့ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်နေရာလေးတွင် ပျပ်ဝပ်စွာ ထိုင်နေသော လင်းထင်။

"သား ... လင်းထင်"

ခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကြီးဒေါ်မြ။

ကြီးဒေါ်မြ လက်တွင် ပွေ့ပိုက်ထားသော အနှီးထုပ်လေး။

ဒါ ... ဒါက ...

"ရော့ ရော့ ဒါမင်းရဲ့ကလေးပဲ သား"

"မမလေးရော ကြီးဒေါ်"

"တရားနဲ့ပဲဖြေတာ အကောင်းဆုံးပဲသား"

ကြီးဒေါ်မြ စကားကြောင့် သူရိယလင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ဘာကြောင့်တရားနဲ့ ဖြေခိုင်းနေရတာလဲ ...။

"မမလေး မမလေး ကလေးမွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံး ... ဆုံးသွားပြီ"

"ဗျာ"

လောကကြီး တစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်သွားသလို။

ဒီ... ဒီ ... ကလေး မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကလက်မခံနိုင်။

"ဒီကလေးယူပြီး မင်းသွားတော့သား။ သွားတော့ ဒီစံအိမ်နဲ့လုံးဝ လုံးဝ မပတ်သက်တော့နဲ့ ... ကြားလား"

"ကျွန်တော်မယုံဘူး ... ကြီးဒေါ် ... မမလေး ... မမလေးက.."

"အဲဒီနေရာမှာ ကြီးဒေါ် ကိုယ်တိုင်ရှိခဲ့တာပါ သားရယ် ... "

"မမကြီးရော ... ကျွန်တော်မမကြီးကို တွေ့ပါရစေ"

"မမကြီးက အခုအချိန်မှာ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲနေရတယ် ... မတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွယ် ... နော်သား ... ရော့ရော့ ... ဒီကလေးက မမလေး ကိုယ်ပွားလေးလို့ သဘောထားပေါ့ကွယ်"

ခင်းနှီးထုပ်လေးကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သောကြီးဒေါ်မြ။

ခင်းနှီးထုပ်ထဲက ကလေးငယ်လေးကို သူကြည့်လိုက်သည်က မုန်းတီးခြင်းများစွာဖြင့်။

မုန်းတယ်။ နင်က မမလေးကို ငါ့ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်သွားတဲ့နတ်ဆိုး။

နတ်ဆိုး။

"ဂျိန်း"

မိုးခြိမ်းသံတွေကြောင့်လားမသိ။

ကလေးငယ်လေးက စူးစူးဝါးဝါး ငိုတော့ ကြီးဒေါ်မြ တစ်ချက် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။

"သွား ... သွားတော့ အလင်း။ ဘယ်တော့မှ ဒီစံအိမ်ကြီးနဲ့ မပတ်သက်နဲ့
တော့။ သွားတော့"

ကြီးဒေါ်မြစကားကြောင့် ကလေးငယ်လေးကို လက်တစ်ဖက်ကပွေ့လျက်၊
လက်တစ်ဖက်က ထီးကိုင်ကာ လင်းထင် ထွက်သွားလေသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲ တိုးဝင်သွားသော လင်းထင်ကို ကြီးဒေါ်မြကြည့်ရင်း ...

"သွား တော့ကလေးရေ။

ဘယ်တော့မှ ဂုဏ်ရှိန်ထည် စံအိမ်ကြီးရဲ့အရိပ်ကို မလာပါနဲ့ကွယ်"

မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ရင်တွင်းစကားကို ကြီးဒေါ်မြ ပြောနေမိသည်။

ထိုညက နတ်ဆိုးတွေ မြူးတူးသော ညတစ်ည ဖြစ်နေလေရဲ့။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာသော် ...

Bus ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားပေါ်မှဆင်းသူများ၊ ကားပေါ် စီးနင်းလိုက်ပါ
မည့် သူများနှင့် တိုးဝှေ့လျက်။

ထိုလူတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် လိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံ။

တွေ့လိုက်ပါပြီ။ ပစ်မှတ်ကို။

အမျိုးသမီးဝဝကြီး တစ်ယောက်။

ပုံစံက မလည်မဝယ်နဲ့ တောသားမြို့တက် ပုံမှန်းသိလိုက်သည်။

မျက်ဝန်းစူးစူးလေး စိုက်ကြည့်နေသည်က ထိုမိန်းမကြီး လွယ်ထားသော
လွယ်အိတ်ကြီးကို။ ဖောင်းကားနေသော ထိုလွယ်အိတ်ထဲမှာ အနည်းဆုံးမ
ပါဘူး ဆိုရင်တောင် သိန်းဂဏန်းလောက်က အသာလေး။

ထိုမိန်းမကြီး ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်သွားတော့ သူလည်း လိုက်တက်သွား

သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ဘတ်စ်ကားက လူတွေပြည့်နေတာ
ငါးပိသိပ်ငါးချဉ်သိပ်။

"ရွှေရုဏ် ကံကောင်းချက်"

ရင်တွင်းပီတိတွေက နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတွင် အပြုံးအဖြစ် ပြီးဆုံးသွား
သည်။

ပစ်မှတ်နေရာကို ကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း။

ထိုပစ်မှတ်နေရာကို ရောက်ဖို့ တိုးဝှေ့ရမည့် လူတွေ။

"အစ်မကြီးတို့ ခဏလောက်နော်"

သူခွင့်တောင်းပြီး ထိုမိန်းမကြီးအနား တိုးတိုးသွားသည်။

ထိုမိန်းမကြီးအနားအရောက် ဘေးဘီကြည့်တော့ ရုဏ်နဲ့ရွယ်တူ
ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က ဖုန်းကို သည်းကြီးမည်းကြီး ပွတ်နေလေရဲ့။

ခရီးသည်တွေက ကိုယ့်ခရီးနဲ့ကိုယ်မို့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်
အား။

မျက်လုံးလေးဝှေ့ကာ လွယ်အိတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ထခုန်မတတ်
ဝမ်းသာသွားသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်က လွယ်အိတ်ရဲ့ အပေါ်ဆုံးလေးမှာပင်မို့ အချိန်မဆိုင်းတော့။

အချိန်ခဏစောင့်ကြည့်နေရင် ကိုယ့်အတွက်မဟုတ် ဖြစ်သွားမယ်။

ဒီတော့ ...

ထိုအမျိုးသမီးကြီးနား ကပ်ကပ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်သည်။
အားလုံးက အခုထိ အေးအေးဆေးဆေး။

ညင်သာစွာ လွယ်အိတ်ကို စမ်းနေရင်း လှိုက်ခနဲပျော်မိသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ဆီလက်က ရောက်သွားပြီမို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း

...

"ဟိုး ... ဆရာရေ မှတ်တိုင်ပါတယ်"

စပယ်ရာရဲ့ စကားကြောင့် ကားမောင်းသမားက ဘရိတ်အုပ်လိုက်တော့
ထိုအမျိုးသမီးကြီး အပါအဝင်အားလုံး ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။

အဟ ရုဏ်ရေ နင်ကံကောင်းနေတုန်းပဲ။

သူဆင်း ငါတက် အလုအယက်နဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်ကနေ ရုဏ် ဟန်မပျက်
ဆင်းလာသည်။

အမည်းရောင်ဂျာကင်ထဲ လက်တစ်ဖက်ကို ဝှက်ထားတုန်းပင်။

လမ်းမကြီးနှင့် ဆက်ထားသော လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲ ရုဏ်ချိုးဝင်လာလိုက်
သည်။

ထိုလမ်းသွယ်အဆုံးတွင် ဝှက်ထားသည့်လက်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

"အိုးဟိုးဟိုး အလင်းအာရုဏ် တော်လှချည်လား ဟဟဟ"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးမိသည်။

ရုဏ်လက်ထဲတွင် သောင်းတန်တစ်ထပ်။

"အဟွန်း ဒီလောက်ဆို ဖေဖေဆေးဖိုးလည်း လောက်ပြီ။ အိမ်မှာဆန်
လည်း ကုန်တော့မယ်။ မဆိုးပါဘူး"

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေစဉ် ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသော လမ်းသူရဲ
အုပ်စုတစ်စု။

ပိုက်ဆံကို ခါးကြား ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ထိုလူအုပ်စုကို ကြည့်လိုက်သည်။

"အလင်းအာရုဏ်"

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် လူက ရုက္ခကိုခေါ်တော့ ရုဏ် မေးဆက်ပြလိုက်သည်။

"ဘာလဲ ရာဇာ"

"နင် ငါတို့လမ်းထဲလာရင် လမ်းဖြတ်သန်းခပေးရမှာ နင်မသိဘူးလား"

"ဟ ... ရင့်လှချည်လား။ ဖြတ်သန်းခ ဒီလမ်းက နင်တို့ပိုင်တာလား"

ရာဇာကို ခေါင်းတည်ပြောနေသော ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်နဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်ကောင်မလေး အလင်းအာရုဏ်။

"ဒီလမ်းက ငါတို့လမ်း။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူပဲ ဖြတ်သွားဖြတ်သွား ငါတို့ကို လမ်းဖြတ်သန်းခ ပေးရမှာပဲ"

"ပေးရတာပေါ့ လာယူ"

ရာဇာ ဘေးကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်တော့ သူတပည့်တစ်ယောက်က ရုက္ခဆီလာလိုက်သည်။

ရုဏ်လည်း ဂျာကင်ထဲက ပိုက်ဆံပေးလိုက်သည်။

"သွားပြလိုက်"

ရာဇာဆီပြေးလာပြီး လာပြတော့ ငါးဆယ်တန် တစ်ရွက်။

"မင်း"

"ဘာလို့လဲ တိုးလ်ဂိတ်တွေမှာဆို ငါမြင်တာ ငါးဆယ်တန်ပဲပေးလို့ ငါလည်း ငါးဆယ်ပဲပေးတာလေ"

"မင်း မင်း"

ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသော ရာဇာကိုကြည့်ပြီး ရုဏ်ပြုံးမိသည်။

"နင်ယူလာတဲ့ထဲက ငါတို့ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးခိုင်းတာ နားလည်ပြီလား"

"ငါ့ဆီက တစ်ဝက်ခွဲပေးရမယ်။ ဟုတ်လား ကန်တော့ပါသေးရဲ့။ ခြေပျက် လက်ပျက် သူတောင်းစားတွေကို ဆိုရင် ငါလှူဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့လို ခြေကောင်းလက်ကောင်း သူတောင်းစားတွေကို ပေးချင်စိတ်ကိုမရှိတာ"

"အသာတကြည် တောင်းနေတုန်း ပေးလိုက်တာကောင်းမယ် အလင်း အာရုဏ်"

"မပေးဘူး"

"မပေး ပေးအောင်လုပ်ရမှာပဲ။ ဟေ့ကောင်တွေ သူ့ကိုဖမ်း"

ရုဏ်ဆီပြေးဝင်လာသော လူတချို့။

ရုဏ်ကိုယ်လေး ငုံ့ကာရှောင်လိုက်သည်။

အရှိန်လွန်ပြီး ရုဏ်နောက်လဲကျသွားသော လူတစ်ယောက်။

ရုဏ်လှည့်ကြည့်တော့ နောက်တစ်ယောက်။ ရုဏ်ကို ခုန်အုပ်ဖို့အပြင် သူ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ရုဏ်ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သည်။

"ခွပ်"

ရုတ်တရက် အငိုက်မိ၍ရုဏ်မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သော သ ကောင့်သားကို ရုဏ်စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ဘေးက တုတ်ကိုပြေးကောက်ကာ ထို လူ့ခေါင်းကိုပိတ်ချလိုက်သည်။

သွေးသံရဲရဲနှင့် ထိုလူခွေကျသွားမှ ...

"မှတ်ထား ရာဇာ ငါဆိုတဲ့ အလင်းအာရုဏ်က ငါ့အသားကိုနာအောင်လုပ် ရင် ငါကနှစ်ဆနာအောင် လုပ်တတ်တယ်"

ရာဇာကြားအောင် ရုဏ်အော်ပြောလိုက်သည်။

"ရှိ ရှိ ဟေ့ကောင်တွေ"

ဝစီသံတွေကြောင့် ရာဇာလည်း အုပ်စုကွဲသွားသည်။

အလင်းအာရုဏ် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိ။

တော်တော်လျင်တဲ့ ကောင်မလေး။

ရုဏ်ပြေးလာတာ အိမ်နားပင်ရောက်လုနီးနီး။

ချက်ချင်း ကိုယ်ဟန်သတ်ပြီး ခပ်တည်တည် ခြေလှမ်းတွေဖြင့်လှမ်းဖို့
အလုပ် ရုဏ်ကိုကုတ်က ဆွဲထားသော လူတစ်ယောက်လက်ကြောင့် ...

"ဘာလုပ်မလို့လဲ မနော"

"ဟာ သိနေတယ်ဟ"

မနော ပြောလည်းပြော ရုဏ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ...

"ဟင် ရုဏ် နင် နင့်မျက်နှာ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"အာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နည်းနည်းလေးထိမိတာပါ"

"ဘာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလဲ။

ကြည့်စမ်း မျက်နှာလှလှလေး တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါပဲရင်ကျိုးရမှာ"

"အာ ... မိန်းမကျနေတာပဲ ပွစိပွစိနဲ့ ဒီလောက်ထိ overting သိပ်မတိုက်နဲ့။
ငါမကြိုက်ဘူး"

"နင်ဟာ မဖြစ်ပါဘူး ငါဆေးထည့်ပေးမယ်"

"အေး ပြီးရော ဆရာဝန်အလောင်း အဲလေ ဆရာဝန်လောင်းကြီးရဲ့
သူငယ်ချင်းဖြစ်လည်း တန်တာပဲ ဟိဟိ သွားမယ်။ ဒီဂျာကင်တော့
နောက်နေ့မှ ငါပြန်ပေးမယ်"

"ပေးလိုက်ပါတော့ဟာ ငါ့ဘာသာငါပဲလျှော်တော့မယ်"

"ပြီးတာပဲ ရော့"

ဂျာကင်အနက်လေးကို ချွတ်ပေးပြီး ရုဏ်ထွက်လာခဲ့သည်။

မနောကတော့ ဂျာကင်အနက်လေးကို ခိုးနမ်းရင်း ...

"ရုဏ် ငါကနင့်အတွက် သူငယ်ချင်း မဖြစ်ချင်ဘူး"

စိတ်ထဲကစကားက တိုးတိုးလေး ထွက်လာသည်။

ရုဏ်ကတော့ ဘာမှမသိ။

နင်ကတော့မသိဘူး၊ ငါလေ နင့်ကိုချစ်နေတယ် ရုဏ်။

သေချာသန့်ထားသည့် အဝတ်လေးကိုထုံး၊ အာငွေလေးပေးကာ ရုဏ်းပါးမို့
မို့လေး အဆုံးနားတွင် ရဲနေသော ဒဏ်ရာကို မနောကြပ်ထုပ် ထိုးပေး
နေသည်။

"အ ... နာလိုက်တာ မနောရာ။

နင်နော် ငါ့ကိုမို့လို့ တမင်လုပ်တာမလား"

မျက်နှာလေးကရှုံ့မဲ့မဲ့လေးနှင့် ရုပ်ဆိုးမသွားဘဲ ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းနေသော
ရုဏ်း။

မနောတို့အိမ်ထဲက ပိတောက်ပင်ကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်က ကွပ်ပျစ်တွင် ရု
ဏ်းကို ကြပ်ထုပ်ထိုး ပေးနေခြင်းပင်။

မနော သက်ပြင်းလေးတစ်ခု ခိုးချရင်း ...

"မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ နင့်မျက်နှာက ဘယ်လောက်တောင် ဖြစ်လာလို့လဲ။
ငါဖွဖွလေး လုပ်ပေးရသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ရုဏ်း နင် အဲဒီလူကိုဘာမှတော့ မ
လုပ်လိုက်ပါဘူးနော်"

"ဘာလို့လဲ ... ငါမရိုက်လိုက်ရမှာစိုးလို့လား"

မနောမျက်လုံးပြူးရပြီ။

အလင်းအာရုဏ်ဆိုသော ဒင်းကလွယ်တာမဟုတ်။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ အထိုးအကြိတ် ဝါသနာပါမှန်း မနောသိပြီးသားပါ။

အခုလည်းကြည့် ...

သေချာတာတစ်ခုက ဟိုဘက်ကလူ ခေါင်းကွဲသွားသလား၊ ခြေကျိုး လက်
ကျိုးဖြစ်သွားသလား တစ်ခုခုပါ။

ပြောလို့ရတာမဟုတ်လို့ သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်ရသည်။

"နင် ... ဘာမှမလုပ်ဘူးမလား"

"အဟီး ငါ ရိုက်လိုက်တယ်လေ။ ဘေးနားမှာ တွေ့တဲ့တုတ်နဲ့"

"ဘုရား ဘုရား အဲ ... အဲဒီလူဘာဖြစ်သွားလဲ"

"အဲဒီအချိန်ရဲတွေလည်း ရောက်လာတော့ ငါလည်းပြေးလာတာပေါ့"

"နင်ဟာ ... "

"ဘာလဲ မိန်းကလေးဆိုပြီး လာမနွဲ့ခိုင်းနဲ့။

ငါကိုယ်ငါ မိန်းကလေး ဆိုတာတောင် မေ့ချင်နေပြီ"

"ကျွတ် မမေ့နဲ့လေ ရုဏ်။ နင်ဟာမိန်းကလေး။ ဘယ်လောက်ပဲ ဖုံးကွယ်
ထားပါစေ။ နင်ကမိန်းကလေး မပြောင်းလဲတဲ့ အမှန်တရား ... "

"အာ နားညည်းလိုက်တာ။ တကယ်ပဲ အိမ်က ဂေါတမီနဲ့တစ်ပုံစံတည်းပဲ။
တော်ပြီ ငါပြန်ပြီ"

"ငါ လိုက်ပို့ ... "

"မလိုဘူး။ ဒီဒဏ်ရာလောက်က အသက်နဲ့အဝေးကြီး။ နင်သာ ဆရာဝန်
ဖြစ်အောင်လုပ်။ ဒါပဲ"

ဆူအောင့်အောင့်ပြောကာ ကွပ်ပျစ်မှ ထပြီးထွက်သွားသော ရုဏ်ကိုသာ
မနောငေးကြည့်မိသည်။

ရုဏ် ဆိုသော အလင်းအာရုဏ်။

သူမလေးက မနောနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသား။

ရုဏ်အမေက ရုဏ်ကိုမွေးပြီးပြီးချင်း မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးသွားလို့ ရုဏ်အဖေက ရုဏ်ကိုစိတ်အနာကြီးနာနေသူ။

ငယ်စဉ်ကတည်း အဖေဖြစ်သူရဲ့ ဥပေက္ခာကြားမှာ ကြီးပြင်းလာရသော ရုဏ်က အိမ်နီးနားချင်းတွေ ကောင်းမှုကြောင့် မသေရုံတမယ် နို့ရည်ငှားစို့ခဲ့ရသူ။

မနောမေမေရဲ့ နို့တစ်ဖက်က သူမလေးအတွက် အာဟာရဖြစ်ခဲ့ရသူ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမလေးကို မနောသံယောဇဉ် ပိုခဲ့ရသည်ပင်။

"ဟူး ရုဏ်ရယ် ငါကြိုးစားပါ့မယ်။ နင့်ကို ဒီလူတွေနဲ့ ဝေးရာကို ခေါ်သွားနိုင်အောင် ငါကြိုးစားပေးပါ့မယ်"

လေပူတစ်ချက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ မှုတ်ထုတ်ရင်း မနောပြောနေသော စကားတွေကို ပိတောက်ပင်ကြီးက ဒိုင်ခံနားထောင်ပေးနေသည်။

စာချုပ်၏ သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင် လက်မှတ်တစ်ခု ထိုးလိုက်သည်။

"ဂုဏ်ယူပါတယ် MM group နဲ့လက်တွဲရတဲ့အတွက်"

လက်ကမ်းနေသော ဦးဖေတင်ရဲ့လက်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ကုန်တိုက် ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ ဦးဖေတင်"

"အဟားဟား အောင်မြင်ရမှာပေါ့ဗျာ့ ဦးစေတသိတ်လို MM group ရဲ့ CEO တစ်ယောက်လုံးက ကျုပ်တို့ဆီမှာ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား"

ဦးဖေတင်စကားကို သူခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ကဲ ကဲ အားလုံးပြီးပြီဆိုတော့ ညနေ dinner ကျုပ်ဖိတ်တယ်ဗျာ။ ဦးစေတသိတ် ခင်ဗျားလာမယ်မလား"

"ဆောရီးဗျာ ဒီနေ့တော့ အဆင်ပြေမယ်မထင်ဘူး။ ကျုပ် နယူးယောက်ခံ ပြန်ရမှာမို့လို့"

"ချက်ချင်းပဲလားဗျာ"

"စိတ်မရှိပါနဲ့။"

ဟိုက အလုပ်တွေကို ကျုပ်ပစ်ထားခဲ့ရလို့ပါ"

"ထားပါတော့ဗျာ"

"ခွင့်ပြုပါဦး"

ဦးဖေတင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သက်တော်စောင့် နှစ်ယောက်နှင့် ဦးစံဖခြံရံ လျက် အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

Lift အရှေ့တွင် lift စောင့်နေစဉ် ဘုတ်ခနဲ သူ့အင်္ကျီပခုံးစွန်းပေါ် ကျလာ သော အရာတစ်ခု။ ခပ်ပျစ်ပျစ်အချွဲတွေကြောင့် သူ ထိုအရာကို ကြည့်လိုက် သည်။

ကြက်ဥပုပ်တစ်လုံးက သူ့ရှုဖို့နပ်ဘေး လဲလျောင်းလျက်။

"သခင်လေး"

ဦးစံဖက ပျာပျာသလဲ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပေးတော့ ...

"နေ နေ ရတယ်"

သူပြောပြီး လက်ကာလိုက်သည်။

ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်ကလည်း ရန်သူကို လိုက်ရှာနေလျက်။

"မင်းတို့အလုပ်ကို သေချာမလုပ်ဘူး။ မယ်ဖုရားသိရင် မင်းတို့ အလုပ်ပြုတ်မယ်"

"ကျွတ် ဦးစံဖ ကျုပ်ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ"

"တောင်းပန်ပါတယ် သခင်လေး"

"မလိုဘူး ဂျက်ခ်"

"ဟုတ်ကဲ့သခင်လေး"

ဦးစံဖကိုငေါက်လိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း သူ့ဂျက်ခ်ကို ခေါ်လိုက်တော့
ဂျက်ခ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ သူ့အနားက ထွက်သွားလေသည်။

Lift လည်းရောက်လာပြီမို့ သူ lift ထဲဝင်လိုက်သည်။

ဦးစံဖနဲ့ အိုက်စံလည်း သူနဲ့အတူ ဝင်လာလိုက်သည်။

"သခင်လေး"

"ကျုပ် coffee bar VIP room မှာစောင့်နေမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်လေး"

Liftက တစ်နေရာအရောက်တွင် ရပ်သွားတော့ သူ lift ထဲကထွက်လာ
လိုက်သည်။

Coffee bar ကိုသူလာလိုက်သည်။

မကြာခင်အချိန်မှာပဲ ဂျက်ခ်က ကြက်ဥနဲ့ပစ်တဲ့သူကို ရှာလာပေးတော့မှာ
မို့ သူကအေးဆေးဆေး ထိုင်စောင့်နေရုံပဲ။

စေတသိတ်ကို ဒီလိုမျိုးလာလုပ်ရင် သေမင်းကိုစိန်ခေါ်တာနဲ့ အတူတူဆို
တာ ဒီလူမသိသေးဘူးပဲ။

ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးနေသော အပြုံးတစ်ခုက အရာရာကို အောင်နိုင်သူအဖြစ်နဲ့
ပါ။

"အရက်ကိုကြိုက်လို့ အေ့ သောက်တဲ့ အေ့ သူ"

အိမ်ရှေ့ကကြားရသော အသံကြောင့် ရုက္ခိုမျက်နှာလေးက တည်သွားသည်။

အဖေ။ ရုက္ခိုကိုရိုတယ်လို့မထင်တဲ့အဖေ။

"ကိုကြီးရယ် သောက်လာရင်လည်း အေးဆေးနေစမ်းပါ ကိုကြီးရယ်။ တကယ်ပဲ ဒီမှာဖဲရုံးနေရတဲ့အထဲ"

မိထွေးတော်အသံက အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်သည်နှင့် ကြားလိုက်ရတာက စီခနဲ။

"ဘာလဲ ... မင်းက ... ငါ့ကို ... ဒီလိုမျိုး ပြောနေပြီပေါ့လေ အေ့"

အိမ်ထဲဝင်သည်နှင့် တွေ့ရပါပြီ။

လေးငါးယောက်ပိုင်းဖွဲ့ကာ ဖဲဆော့နေသောဖဲပိုင်း။ ဒိုင်က မိထွေးတော်ဒေါ်သစ္စာ။ မိထွေးတော်ဘေးမှာ မိထွေးတော်ရဲ့ လက်မောင်းကိုမှီကာ အရက်မူးနေသော အဖေ။

"ရုက္ခို ပိုက်ဆံပါရင် ပေးစမ်း။ နောက်ကျရင် ငါပြန်ပေးမယ်"

ရုက္ခိုကိုတွေ့သည်နှင့် ပိုက်ဆံလှမ်းတောင်းနေသော မိထွေးတော်။ ရုက္ခိုဘောင်းဘီခါးကြားထဲ ထိုးထည့်ထားသော ပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒေါ်သစ္စာနား သွားရပ်ပြီး ပစ်ချလိုက်သည်။

"ဟဲ့ ရုက္ခို နင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ"

သူ့အမေအနားတွင် ဖဲပွတ်နေသော ရောင်နီပျိုအသံကြောင့် ရုက္ခိုဘာမှမပြောပဲ အိမ်ခန်းလေးထဲ ဝင်လာလိုက်သည်။

အဖေကတော့ ဒေါ်သစ္စာနားမှာပင် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်သွားပြီ။

"ဟို သူလေးလားဒေါ်သစ္စာ"

ကျောက်ပေါက်မာ ထူလပစ်နဲ့မေးနေသော စောကြီးဆိုသည့်ချစ်တီး။

ဒေါသစွာခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခုရောက်လာသည်။ စောကြီးသာ အလင်း အာရုဏ်နဲ့ အဆင်ပြေရင် သူတို့လည်း အိမ်ကိုပြန်ရမယ်။

အကြွေးလည်း ယူချင်သလောက် ယူလို့ရမယ်။ စောကြီးက စီးပွားရှာ တော်သည်။

မိန်းမကိစ္စမှာ နာမည်ပျက်ရှိတာကလွဲလို့။

ဖဲချပ်ကိုပွတ်ရင်း ...

"ဘာလဲ စောကြီး။

သဘောကျလို့လား"

ဒေါသစွာအမေးကို စောကြီးမဖြေဘဲ တဟဲဟဲနှင့်မို့ ...

"ကိုကြီးစော ကြိုက်ရင် ပျိုကူညီမယ်လေ"

ရောင်နီပျိုကလည်း ဝင်ပြောတော့ စောကြီး မနောခွေသွားသည်က အမှန်။

"အဟီးဟီး"

နွားပြာကြီးအောက် သွားလွတ်နေသလို။

ဒေါသစွာရော ရောင်နီပျိုနှစ်ယောက်လုံး အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။

နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အကြည့်တွေက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတည်း။

အလင်းအာရုဏ်ကို စောကြီးနဲ့ပေးစားဖို့။

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး မသေဘူး မသေရဘူး"

တွေ့နေရသည်က မမကြီးပုံရိပ်။

"ဟဲ့ နင်ကလေးက အသေလေးမွေးလို့ ငါကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်ခဲ့ရတာ။ နင်
မယုံရင် နင့်ရံရွှေတော်ကြီး ဒေါ်မြကိုမေးကြည့်"

မမကြီးဘေး ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်နေသော ဒေါ်မြ။

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် မမလေးရယ်။ မမလေးရဲ့ ကလေးလေးက အသက်
မရှင်ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး"

အပြင်မှာလည်း ကယောင်ကတမ်း ပြောနေမိသည်က ဒေါ်စိန်မြရံခြယ်။

ကြောက်လန့်တကြား မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မမကြီးလည်း မရှိ
သလို ဒေါ်မြလည်းမရှိ။

စားပွဲဘေးက ရေတကောင်းထဲက ရေကို အငမ်းမရ သောက်မိသည်။

အိပ်မက်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်တွေက သူ့ကိုခြောက်လှန့်ခဲ့တာ သခင်ကြီး ကံကုန်သွား
ကတည်းက။

ပြတင်းပေါက်ကို သူဖွင့်ပြီး ပြင်ပကလေးကို သူတစ်ဝကြီး ရှုရှိုက်မိသည်။

အခုထိ စိတ်တွေက လှုပ်ရှားနေတုန်း။

မမေ့နိုင်ခဲ့သော အတိတ်။

မေ့ဖျောက်ထားချင်သော်လည်း အမြဲအမှတ်ရနေမြဲ။

မိုးညမြူ ...

နာမည်လေးပင် မပေးလိုက်ရသော သမီးလေး။

နောင်အခါမှ ကြီးဒေါ်မြ ပြောပြလို့ သမီးလေးမှန်း သိရသည့်အဖြစ်။

သမီးလေးဆုံးသွားသည် ဆိုသည့် အကြောင်းကို လက်ခံရုံရှိသေးသည်။

နယ်ကိုအလုပ်ကိစ္စနှင့် သွားသော ကိုလင်း ...

ကားမှောက်ပြီး ချောက်ထဲကျပြီဆိုတာ သိလိုက်ရချိန် ပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်ခဲ့ရသည့် ရွှေသလီ။

မမေ့ရသော အတိတ်တွေကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားစဉ်ရွှေသလီ့ အပူတွေကို မျှဝေ ခံစားခဲ့သူက သခင်ကြီးကျော်စွာ။

ဇနီးသည် သေဆုံးပြီး ငါးနှစ်အရွယ်သားလေးနှင့် ဘဝလမ်းကို လျှောက်ရင်း ရွှေသလီကို ကမ်းလှမ်းခဲ့သူ။

ရွှေသလီ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆိုခဲ့သည်က ကိုလင်းကို သစ္စာမဖောက်လို၍။

မမကြီးရဲ့ ပြောကြားချက်၊ သခင်ကြီးရဲ့ မေတ္တာတွေကြောင့် နှစ်နှစ်အကြာမှာ သခင်ကြီးနှင့် လက်ဆက်ခဲ့သည်။

သားလေးစေတသိတ်ကလည်း အမေမေတ္တာငတ်နေသူ။ ရွှေသလီကလည်း သားသမီးတောင့်တနေသူမို့ မိသားစုလေးက စိုပြေလာသည်။

ထို့နောက် သခင်ကြီးတို့ မျိုးရိုးခံယူပြီး စိန်မြရံခြယ် ဆိုသည့် အမည်ပြောင်းခဲ့ပြီး အရင်အတိတ်ဆိုးတွေကို မေ့နိုင်ဖို့ သခင်ကြီးက တစ်မိသားစုလုံးကို အမေရိကမှာ ပြောင်းနေခိုင်းခဲ့တာ နှစ်နှစ်ဆယ်ပင်ကြာသွားလေပြီ။

"တူ ... တူ ... တူ"

ဖုန်းသံကြောင့် သူမအတွေးတွေ အဝေးကို လွင့်ပါးသွားသည်။

ဖုန်းလေးကိုကိုင်ရင်း ...

"ဟယ်လို"

တစ်ဖက်က သားရဲ့အသံကြောင့် သူမပြုံးမိသည်။

ရေမြေခြားနေပေမဲ့ မိခင်စိတ်ကို သိနေသောသားကို သူမအချစ်ပိုမဆုံး။

အိပ်မက်ဆိုးမက်နေမှာ သိနေ၍ မကြောက်အောင် လှမ်းဖုန်းဆက်ခြင်း ပင်။

"မယ်မယ် သိပါတယ်သားရယ်။ မယ်မယ့်အတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့။ သားအလုပ်သာ ပြီးစီးအောင်လုပ်။ ဟုတ်ပြီလား"

သားရဲ့ ရယ်သံသဲ့သဲ့လေးက သူမအတွက် ရင်ထဲကြည်နူးမှုကို ဖြစ်တည်စေသည်။

"ကောင်းပြီ သား။ သားပြန်လာရင် မယ်မယ့်ကို အကြောင်းကြားလိုက်။ မယ်မယ်လာကြိုမယ် ဟုတ်ပြီလား"

သားရဲ့စကားသံကြောင့် အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

"ကောင်းပြီ သား"

ပြောပြီး သူမဖုန်းချလိုက်သည်။

သခင်ကြီးတိမ်းပါး သွားပေမဲ့ သားရဲ့မေတ္တာတွေကြောင့် သူမအေးချမ်းခဲ့ရသည်။ သားအတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ သူလုပ်ပေးမည်ပင်။

သားက သူမရဲ့ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

"အလင်းအာရုဏ်"

နာမည်အပြည့်အစုံ ခေါ်တာဆိုလို့ ဒီကမ္ဘာမှာ ရောင်နီပျို့ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

"ဘာလဲ"

ခပ်ဆတ်ဆတ် ထူးလိုက်သော ရုက္ခအသံက မာနေသည်။

"အောင်မာ ကိုယ့်ညီမကို နည်းနည်းလေး ညင်ညင်သာသာ ထူးစမ်းပါ"

"ဟဟဟဟ ရယ်ချင်စရာကြီး ရောင်နီပျို့။ နင်နဲ့ငါက အဖေတူမအေကွဲ
တွေ။ သွေးကလည်း တခြားစီ။ ဆက်မှဖြစ်တဲ့ လူတွေမို့ ရိုကျိုးမနေချင်ဘူး"

"အေး ငါကလည်း နင့်ကိုခေါ်ချင်လို့ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါအခု
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူတူ အပြင်သွားမလို့ နင့်မှာပိုက်ဆံ ... "

"မရှိဘူး"

တုံးတိပြောလိုက်သော ရုဏ်းစကားကြောင့် ...

"ငါပြောတာဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါ အလင်းအာရုဏ်"

"ပဲခူးကစီးလည်း မန္တလေးဘူတာ ရောက်မှာပဲ။ ညောင်လေးပင်ကစီး
လည်း မန္တလေးဘူတာဆိုက်တာပဲ။ အဲဒီလိုပဲလေ နင့်စကားကိုဆုံးအောင်
နားထောင်လည်း ပိုက်ဆံတောင်းနေမှာပဲ။ နင့်ရဲ့လေတွေကို ချွေတာတဲ့
အနေနဲ့ ငါက ဖြတ်ပြောလိုက်တာလေ"

"ငါမယုံဘူး နင့်မှာပိုက်ဆံမရှိတာ"

"မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး"

ရုဏ်းပြောပြီး အိမ်ခန်းလေးထဲကအထွက် ရုဏ်းလည်ကုတ်ကို ဆွဲထား
သော ရောင်နီပျို့။

"ငါ့ကိုလွှတ်နော် ရောင်နီပျို့"

"မလွှတ်ဘူး။ နင်ငါ့ကို ပိုက်ဆံမပေးမချင်း ငါလုံးဝမလွှတ်ဘူး"

"ဒါဆို ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့"

ပြောလည်းပြော ရောင်နီပျို့ရဲ့လက်ကို လိမ်ချိုးလိုက်သည်။

"အ ... အ ... လွှတ် လွှတ် ငါ နာတယ်။ မာမီရေ ... မာမီ ... အ ... အ ...
လွှတ်"

ရောင်နီပျို့ပြောပြီး ရုက္ခရဲ့ လက်ကိုရိုက်မိသည်။ ရုက္ခကလည်း လုံးဝမလွှတ်။

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဒါကဘာဖြစ်နေတာ ... အမယ်လေးလေး ... လွှတ် ... လွှတ်စမ်း ... ရုက္ခ။ ငါ့သမီးလက်ကိုလွှတ်"

ပြောပြီး ရုက္ခကို ထုရိုက်နေသော ဒေါ်သစ္စာ။

ရောင်နီပျို့ လက်ကို ဆွဲထားရာမှ ဆောင့်တွန်းချလိုက်သည်။

"မာမီ အဟင့်ဟင့်"

"အို သမီးလေးရယ် ဘယ်နားနာသွားသေးလဲ ပြစမ်း မာမီ့ကို"

ရောင်နီပျို့က ငိုကာယိုကာ ရုက္ခဆွဲထားသည့်လက်ကို ပြလေသည်။

"အမယ်လေးလေး ရက်စက်လှချည်လား အလင်းအာရုဏ် ဟင်။ ငါက ငါ့သမီးလေးကို ရွှေလိုဥထားရတာ။"

"ဪ ... ဟုတ်လား ဟုတ်ကဲ့ မှတ်ထားပါ့မယ်"

စိတ်ကချင်လာ၍ ရုက္ခဖြေလိုက်သည်။

"ရွံ့လိုက်တာ"

ကြားအောင်ပြောပြီး ရုက္ခထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာသင်တန်းညာသင်တန်း အကြောင်းပြ။

လျှောက်သွားနေသည့် ထိုမိန်းမက ရွှေလိုဥထားရတာ။

လောကကြီးလည်း တကယ် တရားကျစရာ။

ဆက်မတွေးတော့ပဲ ရုက္ခ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်ဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကောင်းကင်ကို ကြည့်တော့ ကောင်းကင်ကြီးက လှပနေသည်က မနာလိုချင်စရာ။

ကောင်းကင်ကြီးရေ မင်းရဲ့အလှတရားလေး နည်းနည်းလောက် ရုဏ်းကို
ပေးစမ်းပါ။

အဟွန်း။

လှောင်ပြောင်စွာ ပြောနေသော ရုဏ်းကိုကောင်းကင်ကြီးက ငုံ့မိုးနေသည်။

"ဦးစံဖ"

"အမိန့်ရှိပါ သခင်လေး"

"မယ်မယ့်ကို မြန်မာပြည်က အကြောင်းတွေ မပြောနဲ့"

ဦးစံဖ အသံတိတ်နေသည်။ အိုက်စံနှင့် ဂျက်ကတော့ သူ့ဘေးနား တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကပ်လျက်။ ဦးစံဖအသံကို သူမကြား၍ ငဲ့ကြည့် လိုက်သည်။

"ဦးစံဖ"

"မယ်ဘုရားက မေးမှာပဲသခင်လေး။"

ကျွန်တော် အချိန်ကြာကြာ မဖုံးကွယ်နိုင်လောက်ဘူး"

"မယ်မယ့်ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး"

သူ့အသံကစိုးရိမ်မှုကြောင့် အနည်းငယ် တုန်ရီနေသည်။

ကုန်တိုက်မှာ ကြက်ဥနဲ့ ပေါက်လိုက်သောသူကို သူရှာတွေ့ခဲ့သည်။

သူ့ကို ရန်ငြိုးထားသည့် သူတစ်ယောက်က စေခိုင်းမှုကြောင့် လုပ်ခြင်းဆို တာ သူသိခဲ့ရသည်။

ဒီလိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို မယ်မယ့်ကို အသိမပေးချင်။

အကြောင်းမဲ့သက်သက် သူ့ကိုစိတ်ပူနေမှာကိုမလိုလား။

စီးပွားရေးလောကမှာ ဒီလိုရန်ငြိုးရန်စ အသေးအမွှားလေးတွေက ဖြစ်နေ

ကြမို့ သူကဂရုမစိုက်တတ်။

"သခင်လေး မယ်ဘုရားကိုတွေ့ရပြီ"

ဂျက် စကားကြောင့် သူကြည့်လိုက်တော့ မယ်မယ်။

Check In Door မှ ပြန်လာကြသူများကို လိုက်ကြည့်နေသော မယ်မယ်။

"ဦးစံဖ ကျွန်တော်စိတ်ချပါရစေ"

ဦးစံဖကို သူသတိပေးလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် မယ်မယ့်ဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"မယ်မယ်"

ကြည်လင်အေးချမ်းသော မယ်မယ့်မျက်နှာလေးကို သူကြည့်မိသည်။

နှစ်ရက်မတွေ့လိုက်တာ မယ်မယ့်မျက်နှာလေးက ချောင်ကျသွားသည်။

"မယ်မယ် နေမကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ်သားရယ်။"

အခုက အိပ်ချိန် နောက်ကျသွားလို့ပါ"

"မယ်မယ်ကလည်း"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုယ်တော်လေးရယ်။"

မယ်မယ် ကျန်းခံသာပါရဲ့"

သူမျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း မယ်မယ့်ကို စိတ်ပူသလို ပြောလိုက်တော့ မယ်မယ့်ရဲ့ အရွှန်းဖောက်သော စကားကြောင့် သူသက်ပြင်းဖွဖွလေး ရှူရှိုက်မိသည်။

"ကဲပါ စံအိမ်ပြန်ရအောင်။"

သားလည်း ပင်ပန်းရောပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မယ်မယ်"

မယ်မယ့်ကို သူတွဲကာ လေဆိပ်ကြီးအတွင်းက ထွက်လာခဲ့သည်။

လေဆိပ်အပြင်ဘက်တွင် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော စံအိမ်တော် ကားပေါ် မယ်မယ့်ကို ဦးစွာဝင်စေလိုက်သည်။

ထို့နောက်မှ သူကားထဲ ဝင်လိုက်သည်။

ဦးစံဖ၊ ဂျက်နှင့် အိုက်စံကတော့ စံအိမ်တော်ကားကြီးနောက်ရှိ သက်တော်စောင့်ကားထဲ ဝင်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ကားတွေက လေဆိပ်ကြီးမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမှတ်တိုင်ရှိ ထိုင်ခုံတွင် စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်ချလိုက်သူက ရုဏ်။

တစ်နေ့လုံး ကံတရားက ရုဏ်ဘက်မှာမရှိ။

ဟူး ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

အိမ်ပြန်လို့ ပိုက်ဆံမပါရင် ...

စူအောင့်နေမယ့် မိထွေးတော်၊ ဒေါသတကြီး အမျက်စောင်မာန်ကြီးနေမဲ့ အဖေ။

အဆိုးဆုံးက ရောင်နီပျို။

မကျေနပ်သည့် မျက်လုံးတစ်စုံ။

ဒေါသနှင့် ရွံ့မုန်းစဖွယ်ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် ရန်စောင်နေမည့် မျက်လုံးတစ်စုံ။

ဒီလိုမျက်လုံးတွေကိုကြည့်ဖို့ ရုဏ်မျက်လုံးတွေက ရဲရင့်ဖို့လိုသည်။

ဒီလိုရဲရင့်နိုင်သည့် အစွမ်းတွေက အခုတော့ရုဏ်မှာမရှိ။

ရုဏ်းဘေးတွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်လိုက်တော့ ရုဏ်ထိုလူကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

"အလင်းအာရုဏ်လား"

ထိုလူအသံကြောင့် ရုဏ်အံ့သြမိသည်။

ရုဏ် ထိုလူအမေးကို မဖြေသေးဘဲ ထိုလူကိုသာ ကြည့်နေသည်။

"ငါက မင်းကိုသိလို့ အံ့သြနေတာလား။

ခါး လောကမှာ မင်းလို ဝိဇ္ဇာကိုမသိတဲ့လူမှမရှိတာ"

"သိနေမှတော့ ဘာလို့ လာမေးနေသေးလဲ"

ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် ရုဏ်ထိုသူကို ပြန်ပြောမိသည်။

"ငါက မင်းကိုလာရှာတာ အလုပ်တစ်ခုအပ်မလို့"

"အလုပ် ဟုတ်လား"

"ငါတို့ဆရာကြီးက မင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတယ်။

အလုပ်ကိစ္စကတော့ ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ပြီးမှ ပြောတာပေါ့"

"လူမှားပြီး လာရှာမိတာပဲ။ အလင်းအာရုဏ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်က ကိုယ့်အလုပ်ပဲ လုပ်တယ်။ သူများ အလုပ်မလုပ်ဘူး။ အောက်ကျလို့"

ပြောပြီး ရုဏ်ထွက်လာဖို့အလုပ် ရုဏ်အရှေ့တွင် လာရပ်သော လူနှစ်ယောက်။

ရုဏ်ကလည်း စိတ်ရှုပ်နေသည်မို့ နောက်ကို လှည့်လာတော့လည်း နောက်ထပ်လူနှစ်ယောက်။

အလယ်မှာက ရုဏ်တစ်ယောက်တည်း။

ရုဏ်လေပူ မှုတ်ထုတ်ရင်း ...

"ပြော ဘယ်ကို လိုက်ခဲ့ရမှာလဲ"

ရုဏ်မေးလိုက်သည်က ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသောသူကို။

"အဟား ဒီလိုမှပေါ့ ညီလေးရ"

ပြောပြီး ထိုလူက ရုဏ်ပခုံးလေးကို လာပုတ်သည်။

ရုဏ်ကိုလည်း ယောက်ျားလေးလို့ ထင်နေပုံရသည်။

ရုဏ်ပုံစံကလည်း ဦးထုပ်အနက်က ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားပြီး အဖြူ
ရောင်စပွိုရုပ်လေးပေါ်က အနီရောင်ရုပ်အင်္ကျီလေးကို ထပ်ဝတ်ထားကာ
ဂျင်းပဲနီအပြာရင့်နှင့် မသိလျှင် တကယ့် ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်ကောင်လေး တစ်
ယောက်ပုံစံ။

"ကဲ ဟိုကောင်တွေ ကားခေါ်လိုက်"

ထိုလူအမိန့်ပေးလိုက်တော့ ရုဏ်ကိုပိုင်းထားသည့် လူတွေက
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရုဏ်အနားက ခွာသွားကြသည်။

မကြာပါကားတစ်စီးက ရုဏ်တို့ဆီရောက်လာသည်။

"ကဲ ညီလေး ကားပေါ်တက်"

သူကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးသော နေရာကိုရုဏ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုလူက ကားရှေ့ဘက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုလူထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကားလေးက မောင်းထွက်လာသည်။

ဘယ်နေရာမှန်းမသိပေမဲ့ ရုဏ်လိုက်လာခဲ့သည်။ အရေးကြီးတာက အိမ်
အပြန် ပိုက်ဆံပါသွားဖို့။

မဟုတ်ရင် ဟိုလူတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ရုဏ်အားရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

တွေးရင်းနှင့် ရုဏ်လိုက်လာခဲ့သည်။

"သား"

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာသော မယ်မယ်။

သူစာကြည့်မျက်မှန်ချွတ်ရင်း မယ်မယ်ကို တွဲဖို့အလာ ...

"နေ နေ ရတယ်သား အခုထိ မအိပ်သေးဘူးလား"

"နှစ်ရက်လောက် အလုပ်ကြွေးတင်နေလို့ပါ မယ်မယ်။ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး။

မယ်မယ်ရော အခုထိ စက်တော် မခေါ်သေးဘူးလား"

"မယ်မယ်လည်း အိပ်လို့မရသေးပါဘူးကွယ်"

မယ်မယ်ပြောပြီး သူ့အနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

"မယ်မယ်ကလည်း ကျန်းမာရေး ရှိသေးတယ်လေ။ အိပ်ချိန် စားချိန်မမှန် ရင် နေမကောင်း ဖြစ်ဦးမယ်"

"မယ်မယ်ကိုချည်းပဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့။ သားလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ဦး။ အမြဲ အလုပ် အလုပ်ချည်းပဲ မလုပ်နဲ့"

သူ့ကို စိတ်ပူနေသော မယ်မယ်ကို သူပြုံးကာ မယ်မယ်လက်ကလေးတွေ ကို ထွေးဆုပ်ထားလိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မယ်မယ်သာ ဘေးမှာရှိနေရင် ကျွန်တော့်အတွက် အားဖြစ်ပြီ"

"ဟုတ်ပါပြီ နောက်မှကြင်ယာရလာမှ မယ်မယ်ကို မလိုတော့ဘူးဆိုမှ ဒီ စကားကို ပြန်ပြောရမယ်"

"အဟဟဟ မယ်မယ်ရယ် ကျွန်တော့်ကြင်ရာဆိုတာ မရှိလောက်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မယ်မယ်ရှိရင်ရပြီ"

သားရဲ့စကားကြောင့် သူမ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

"ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ။ အရမ်းညဉ့်နက်မခံနဲ့သား"

"ဟုတ်ကဲ့မယ်မယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်"

"ရတယ် သား မယ်မယ့်ဘာသာပဲ သွားလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

မယ်မယ်ကတော့ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားလိုက်သည်။

မယ်မယ် ...

မိခင်အရင်းလို သူ့ကိုမေတ္တာပေးသော မယ်မယ့်လို မိန်းကလေးမျိုးတွေမှ
ကြင်ယာအဖြစ် လက်ခံမယ်လို့ သူစဉ်းစားထားသည်။

သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက ဘယ်တော့မှ တွေ့ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ သူမထင်။

"မင်းလား အလင်းအာရုဏ် ဆိုတာ"

မှောင်ရိပ်ခပ်ကျကျဖြစ်နေ၍ ဆရာကြီး ဆိုသူ၏မျက်နှာကို ရုဏ်မတွေ့ရ။

"ဘာကိစ္စလဲ ပြော"

"ရင့်လှချည်လား"

"ကျုပ်ကစကားပြောရင် လေရှည်နေတာကို မကြိုက်ဘူး။ ဒဲ့ပြော ဒဲ့ရှင်းပဲ
ကြိုက်တယ်"

"ကောင်းပြီလေ ရော"

ထိုလူက ရုဏ်ကို စာရွက်တစ်ရွက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ရုဏ်စာရွက်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံ။

ရည်မွန်သန့်ပြန့်လှသော ထိုလူပုံကို ရုဏ်ကြည့်ပြီး ...

"ဒါက ... "

"စေတသိတ်။ စီးပွားရေးလောကမှာ ဘုရင်တစ်ဆူ။ အကျိုးအမြတ်မရရင် ဘာဆို ဘာမှမလုပ်တဲ့ကောင်"

"အဲဒီတော့ ..."

"မင်းအလုပ်က သူ့ဆီက သတင်းယူပေးရမယ်"

"ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေပြီ။ ကျုပ်က ခါးပိုက်နှိုက်။ အေးဂျင့်မဟုတ်ဘူး"

"သိတယ် ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ခါးပိုက်နှိုက်တဲ့ နေရာမှာ ထက် ပိုပြီး အသုံးဝင်တဲ့နေရာမှာ အသုံးချပေးစေချင်လို့"

"ကျုပ်က သူ့ဆီက သတင်းပေးရင် ဘယ်လောက်ရမှာလဲ"

"အရေးကြီးတဲ့ သတင်းဆိုရင် မင်းကို ၅ သိန်းပေးမယ်"

"အရေးမကြီးတဲ့ သတင်းဆိုရင် မပေးဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့"

ထောက်ပြလိုက်သော ရုဏ်စကားကြောင့် ထိုလူက ရူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

"အဲဒီလိုသဘောမျိုး သက်ရောက်သွားသလား"

"ဟုတ်တယ်လေ ကျုပ်က အဲဒီလို မေးခွင့်မရှိဘူးလား"

"ရှိတာပေါ့။ ဒါဆို မင်းက ငါတို့နဲ့ပူးပေါင်းမှာလား အလင်းအာရုဏ်"

"စဉ်းစားဦးမယ်။"

ကျုပ်က သူများအလုပ်ဆိုရင် နည်းနည်းတော့ ဇီဇာကြောင်တတ်တယ်"

"စဉ်းစားပါ။ မနက်ဖြန် မနက်လောက် မင်းရဲ့စကားကို ပြန်နားထောင်မယ်"

"အိုကေ"

သဘောတူညီချက် ရသွားသည်မို့ ထိုလူကငြိမ်သွားသည်။

ရုဏ်ကလည်း ဘာမှမပြောတော့ပဲ စေတသိတ်ဆိုသော ပုံထဲက လူကိုသာ
ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။
